

syn til, og jeg tror, at det, efter Administrationens Skøn, ikke er muligt at gøre det paa anden Maade, end at den Landbruger, som erklærer sig for Ombytning, maa eventuelt finde sig i, at en vis Mængde af Kagerne ombyttes med Majs, hvis Kagerne ikke har kunnet fremskaffes i tilstrækkelig Mængde.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) fremsatte atter en Række Bemærkninger, som jeg skal gøre nogle faa Modbemærkninger til. Han sagde, at det hele vilde have været saa let med Hensyn til Prisen, hvis man havde sørget for, at de, der vilde have Korn ombyttet, slet ikke fik Penge. Ja, denne meget lette Ordning falder man selvfølgelig først paa. Man undersøger først, om det lader sig gøre at gennemføre en Ordning paa den Maade, at man siger, at den, der begærer Korn ombyttet, skal slet ikke have Penge, men skal kun have en Ret til at faa Varer udliveret senere. Men de, der har haft med Udarbejdelsen af Planerne at gøre, og som sidder midt i denne Administration, kender, hvorledes de forskellige Statslagre afregner med hverandre, og hvorledes Statslagrene afregner med Forbrugerne, og de erklærer, at der vil ikke kunne tilvejebringes en tilstrækkelig kontrolleret og fast Ordning, hvis man ikke har et Afregningsbeløb, som udbetales, og for hvilket der bliver Adgang til senere at købe Foderkager. Jeg tør forsikre, at man har gennemprøvet den Tanke, som det ærede Medlem mener giver saa let en Ordning, til det yderste, men at man ikke har kunnet standse ved den.

Jeg burde maaske allerede forrige Gang, jeg talte, have sagt, at Spørgsmaalet om Ret til Tilbageholdelse for de Landbrugere i Nørrejylland, som ynder at bage deres eget Korn til Brød, har været prøvet fra min Side med det største Ønske om at finde en Ordning. Men jeg har hos Administrationen faaet paavist, at en Indførelse i Loven af denne Ordning, at Afleveringspligten er begrænset ved en Ret til at holde tilbage, hvad man selv vil forbruge, betyder Ordningens fuldkomne Opløsning, og at man har saadanne Erfaringer saavel fra Tyskland som fra Sverige, hvor man har haft saadanne Selvforsørgere, at ingen tør paatage sig Ansvaret for at administrere denne Lov, hvis en saadan Ordning gennemførtes. Det ærede Medlem har imidlertid ikke Ret — og det burde han som Medlem af det endnu bestaaende Ernæringsraad vide — i, at disse Landbrugere er absolut tvungne til

at tage, hvad Slags Mel der bydes dem, og at de kan faa daarligere Mel hjem til Bagning, end de har afleveret. Man har i hele det forløbne Aar haft en Ordning, hvorved de vedkommende Landbrugere kan faa deres Brødkort ombyttet med Melkort og derved sørge for at tage deres eget Korn hjem fra Møllen.

Det ærede Medlem mente, at Kornnævnene erindsatte for Bygningens Skyld. Jeg skal positivt her udtale, at saafremt der ingen Ombytningsret havde været ifølge Loven, havde Administrationen ikke, da man i Landstinget forhandlede om muligvis at erstatte Kornnævnene med en enkelt Korntilsynsmand, gjort Indvendinger derimod. Overfor den Ligning af Byg, der her er foreslaaet, vilde det ikke være nødvendigt at have andet end Amtsnævnene og en Korntilsynsmand. Derimod er Kornnævnene nødvendige paa Grund af Ombytningen. Ogsaa paa dette Punkt har det ærede Medlem en uhyre let Løsning at foreslaa. Han siger: Statslagerindehaveren ved, hvor meget Landbrugeren vil have i Penge, og hvor meget i Varer. Men Statslagerindehaveren ved ikke, hvor meget Landbrugeren har Ret til at faa ombyttet af Varerne. Det er alene Kornnævnet, som kan bestemme det. Her er allerede givet foreløbige Bestemmelser om, at enhver Landbruger har Ret til at faa 20 hkg ombyttet. Senere skal der træffes Bestemmelse om, hvor meget der yderligere kan ombyttes, Bestemmelser, der, som det allerede er sagt, skulde give Fortrinsret til visse, særlig rugdyrkende Egne. Dermed vil Landbrugerne faa forskellige Krav paa Ombytning. Men en Statslagerindehaver kan, naar den vedkommende Landbruger kommer og siger: „Saa og saa meget vil jeg have ombyttet“, aldeles ikke vide, om han ogsaa virkelig har Krav derpaa. Dertil maa Kornnævnsinstitutionen være. Spørgsmaalene er slet ikke saa uhyre lette at afgøre, som det ærede Medlem mener.

Det ærede Medlem mente, at jeg skulde paavirke mit Partis Presse til at bedømme Landbrugerne gunstigere. Jeg skulde tro, at den radikale Presse, som over hele Landet holdes oppe af Landbrugere, vel ved, hvorledes dette Spørgsmaal bedømmes af Landbrugerne. Landbrugerne over hele Landet bedømmer dette Spørgsmaal saaledes, at der mellem dem, som ikke har leveret Korn, er en overmaade stor Del, som er uden Skyld i dette Forhold, fordi særlige Omstændigheder har tvunget dem. Det er bekendt for alle, at der har været